

DR. KERTÉSZ GYÖRGY

(1916–1999)

járási főállatorvos

1916. november 23-án Jászberényben született. Szülei: Kertész Gyula (1890–1971) és Kertész Margit. (1896–1945)

Első felesége: Klein Margit (1920–1944)

Második felesége: Kertész Irén Julianna (1921–1999), Gyermekük: Tibor Gyula és Ottó György.

TANULMÁNYAI:

1923–1935 elemi- és középiskoláit Jászberényben végezte. A József Nádor gimnáziumban érettségizett.

1942-ben diplomázott az akkori Gazdaságtudományi Egyetem Mezőgazdasági Karának Állatorvosi osztályán, ami később főiskola és egyetem lett.

Nyelvismeretei: német, francia

MUNKAHELYEI:

1942–1944: uradalmi állatorvos volt Tégláson.

1946–1980-as évek: körzeti állatorvos Jászfákóhalmán, járási főállatorvos Jászberényben.

KITÜNTETÉSEI:

1972: Kiváló Dolgozó címet kapott.

1992: átvette Aranydiplomáját.

EGYÉB:

1939: munkaszolgálatos volt Máramarosszigeten és Aknaszlatinán.

1942-től Kievre / Fastivra (Ukrajna) kapott behívást munkaszolgálatra, ahol már állatorvosként dolgozhatott.

1944-ben először Auswitz-Birkenau koncentrációs táborba, onnan pedig Buchenwaldba deportálták, ahonnan 1945 májusában tért haza.

A 80-as években nyugdíjba vonult, de csaknem haláláig, alkalomszerűen még szakmai teendőket vállalt.

Elhunyt: 1999. április 28-án Jászberényben. Nyughelye a jászberényi Szt. Imre temetőben található

MÉLTATÁSOK, sajtóközlemények személyével kapcsolatban:

Kollégája, dr. Gyurkó László jákóhalmi állatorvos így értékelte: „*hálás szívvel emlékezem dr. Kertész Györgyre, ő volt a járási főállatorvos és azokban a nehéz 50-es, 60-as években sokat segített nekünk és mindent megtett, ha megvédeni kellett bennünket. Családi hangulatban dolgoztunk. Az állatállomány akkor sokkal nagyobb volt, mint most.*”

Az állatorvos a falvakban szinte családtagnak számított. Sok munkát adó, fáradtságos feladataik voltak. Sokszor segítettek a falu hétköznapi gondjaiban is a közösségen belül. Nagy volt a küzdelem a száj és körömfájás ellen, ami szinte 2 évenként felütötte fejét és ilyenkor még segítségként más országrészekre is el kellett menniük.

Dr. Kertész nevét említi a Néplap a következő cikkben: “*Szolnok megye 1961 évi fejlődése és*

kiértékelése – állatorvosi szempontból – a Statisztikai hivatali eredmények tükrében, és ahol felszólalt

és hangsúlyozta a helyes állattartás fontosságát, miáltal a megye állattenyésztésének hozama

növelhető lenne.”

Egy másik újságcikk egy interjút közölt vele, mikor is összefoglalván a következőket mesélte, hogy élete nagy élménye volt egy jászteleki- pusztamizsei kanászember, aki egy életet töltött a jószágok mellett és élettapasztalatával, megfigyelésével már mielőtt, mint állatorvos megérkezett, tévedhetetlen, helyes diagnózist adott a beteg állattal kapcsolatban. Dr. Kertész megjegyezte, hogy az állatorvostan egy tudomány, de sokszor az élettapasztalat is ér annyit. Ennek a kanásznak a fia később

a jásztelki Tolbuchin termelőszövetkezet főagronómusa lett azáltal, hogy előtte volt apja példája és állandóan képezte magát.

NEKROLÓG-ként fia, dr. Kertész Ottó visszaemlékezése: *„Meghatározta a mi apa-gyermek kapcsolatunkat Tibor bátyám közel tíz évig tartó betegsége. Ő igen gyakran volt kórházban, és az itthon töltött időszakokban is anyám volt vele többet, hisz apám dolgozott, és hogy én se kotnyeleskedjek otthon, gyakran vitt magával a betegekhez. Ezért apró kölyökkoromtól fogva vele jártam a tanyákat, az általa ellátott Tsz-eket. Mint járási főállatorvos az egész jázság állategészségügyi irányítása is a feladata volt, tehát vele voltam akkor is, amikor ez irányú teendőit végezte. Az biztos, hogy ezért is tiszteltem én is pályámon mindig a parasztembereket, hiszen a minden napjaikban éltünk mi is. Már végzett állatorvos voltam, amikor egy idős tanyasi parasztember azt mondta nekem: »Tudja doktor, az állatorvos nem más, mint egy okosabb, tanultabb parasztember«.*

Pontosan nem emlékszem, hogy 1961 vagy 1962-ben történt egy nagyon súlyos balesete. Ő és segítője a szerelőaknában voltak, felettük az öreg Lancia Aprilia autó. Az aknában levő benzingőz berobbant és mindketten égési sérüléseket szenvedtek. A segítsége csak enyhén, de apám súlyos – életveszélyes állapotban került be a berényi kórház sebészetre. Azt mondták anyámnak, hogy ha két hetet kibír a szervezete, akkor megmarad, de lehetséges, hogy újjáileesnek. Kb. három hétig engem be sem engedtek hozzá, olyan rettenetes állapotban volt. Hála az akkori sebészeten dolgozó orvosoknak és ápolóknak és az Ő erős szervezetének túlélte és teljesen felépült.

Annak ellenére, hogy élete során sok-sok nehézségen ment át, munkaszolgálat, koncentrációs tábor, első feleség elvesztése, majd gyermeke halála, végig életigenlő, pozitív gondolkodása volt. Ennek is köszönhető, hogy talpon tudott maradni. Azt hiszem, ebből valamicskét én is örököltem.“

FORRÁSOK:

- Adatközlő: Dr. Kertész Ottó György – állatorvos Jászberény, fotók: családi tulajdonból
- Szolnok Megyei Néplap, 1962. február (13. évfolyam, 26-49. szám) | Arcanum Újságok
- Szolnok Megyei Néplap, 1966. január (17. évfolyam, 1-25. szám) | Arcanum Újságok
- Új Néplap, 1995. május (6. évfolyam, 101-126. szám) | Arcanum Újságok, Kiss Erika

Jászberény, 2024. 07. 05.

Szerkesztette: Sárközy Ágnes